

DE MILLEGEMVRIEND

MEDEDELINGSBLAD VAN DE
V.Z.W. MILLEGEMVRIENDEN

*Verantw. uitgever : F. Schelfhout,
Herentalsebaan, 85, 2228 Ranst.
tel. 03/353.17.70*

*Bankrekening MILLEGEMVRIENDEN-Ranst :
733-1311310-94*

2e jaargang, nr.1 - januari 1989

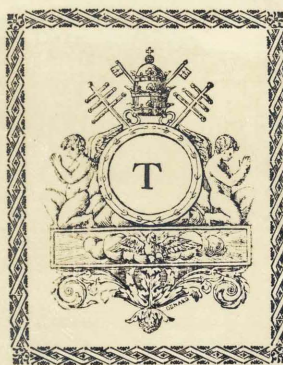
*"Wie heeft er geld voor dezen schoonen vurigen haan ? Niemand antwoorde...
geen wonder ook; de fotograaf liet zijn glurende kiekkast klikken."*

Foto "DE STAD ANTWERPEN", 5° jaarg., nr.46 (27 januari 1933) blz.1446.

VOLLEN AFLAET
 OP DEN FEESTDAG VAN DEN
H. ANTONIUS
ABT,
 OF OP EENEN VAN DE ZEVEN VOLGENDE DAGEN,
 TE VERDIENEN IN DE KERK TE
MILLEGEM,

Alwaer berusten de geapprobeerde Reliquiën van den voorschreeven Heyligen, bezonderen Patroon tegen de besmettelyke Ziektens en andere Plaegen, zoo onder het Vee als onder de Menschen.

Oekoómenden dag, weézende den zeventienden January, zal in de Kerk te MILLEGEM solemneelyk geviert worden, den Feestdag van den heyligen ANTONIUS ABT.

Onzen allerheyligsten Vader PIUS VII Paus van Roomen, heéft vergund eenen altydduerenden VOLLEN AFLAET aen alle Christene-Geloovige, de welke met een opregt Berouw Gebiegt en Gecommuiceert hebbende, zullen bezoeken de voórgenoemde Kerk te MILLEGEM op den voórzegden Feestdag, of op eenen der zeven volgende dagen, aldaer devoóttelyk biddende ter gewoonlyke Intentie van onze Moeder de H. Kerk.

Op den Feestdag zal des morgens ten 7 ueren geschieden de eerste Misse, waer onder zal Gepredikt worden, ten 10 ueren zal geschieden de Hoogmisse, men zal naer idere Misse en meermaels zegenen met de Reliquiën van den H. ANTONIUS.

Alle de dagen onder de Octave zal'er tot MILLEGEM ten 8 ueren geschieden eene Misse ter Eere van den H. ANTONIUS, voór de Misse zal men biegt hooren te MILLEGEM en te RANST.

Alles tot meerdere Eere GODS en van zyne Heyligen.

Forguer Vt.

**Onzen allerheyligsten Vader PIUS VII
Paus van Roomen, heeft vergund eenen
altydduerenden VOLLEN AFLAET...**

Dit vonden we op een drukwerk in het kerkarchief dat enkele jaren geleden werd ingelijst en opgehangen naast het beeld van St.-Antonius in de kerk. In de "Kroniek van de mensheid" gingen we eens kijken in welke periode Pius VII 'Paus van Roomen was':

- 14.3.1800 *Luigi Chiaramonti betreedt de Heilige stoel als paus Pius VII.*
- 16.7.1801 *Paus Pius VII en eerste consul Napoleon sluiten een konkordaat.*
- 2.12.1804 *Napoleon heeft zich na zalving door paus Pius VII tot erfelijke keizer gekroond.*
- 2.2.1808 *Napoleon I bezet de Kerkelijke Staat nadat paus Pius VII geweigerd heeft aan het continentale stelsel deel te nemen.*
- 17.5.1809 *Napoleon annexeert de rest van de Kerkelijke Staat, waarop paus Pius VII 'de dief van het Patrimonium Petri' excommuniceert.*
- 6.7.1809 *Paus Pius VII wordt op bevel van Napoleon gevangen genomen.*
- 17.6.1811 *Het Natiopnale Concilie komt bijeen om de ruzie tussen Paus Pius VII en Napoleon te beslechten. (Het wordt op 6 juli ontbonden)*
- 25.5.1814 *Paus Pius VII keert uit Franse gevangenschap naar Rome terug. Hij stelt de inquisitie, de index en de jezuïetenorde weer in.*
- 29.9.1823 *Na de dood van paus Pius VII wordt Annibale Sermattei della Genga tot paus Leo XIII gekozen.*

Het verlenen van 'een vollen aflaat' ter gelegenheid van het feest van een heilige die in een kerk vereerd werd, was voor de gelovigen een belangrijke gebeurtenis. Het was een speciale erkenning van hogerhand van hun Patroonheilige.

Pastoor Wilhelmus Maes (° Dessel 23.2.1762) was pastoor te Ranst van 1795 tot aan zijn dood in 1833. Hij was een praktisch man, want hij liet 'affiches' drukken (die men toen nog 'plakkaten' noemde) van de Sint-Antonius-abt-viering op 17 januari. Doch toen vierde men op de feestdag zelf en dit kon elke dag van de week zijn: ' *Toekoomenden .... dag, weezende den zeventienden January, ... Men kon dezelfde plakkaat elk jaar opnieuw gebruiken door enkel : zon, maan, dins, woens, donder, vrij of zater in te vullen.*

We leren ook dat er toen op Sint Antonius in Millegem een vroegmis met preek was om 7 uren en een Hoogmisse om 10 uren.

De drukker van onze plakkaat was Guillielmus Josephus Bincken uit Antwerpen, die aldaar gedoopt werd op 29 januari 1757 en in Antwerpen ongehuwd overleed op 2 januari 1825. G.J. Bincken was 'meester-drukker' geworden op 30 maart 1787. Waarschijnlijk heeft hij de stiel geleerd van zijn vader Hubert Bincken die eveneens drukker was en waarvan we weten dat hij in 1759 het bedevaartvaantje drukte van O.L.Vrouw van den Wijngaard te Wijnegem. (Gegevens van F. Lemmens uit Deurne.)

Op het plakkaat wordt de H.Antonius-Abt vermeld als: *bezonderen Patroon tegen de besmettelyke Ziektens en andere Plaegen, zoo onder het Vee als onder de Menschen .*

Waar men een heilige vereerde werd meestal ook een litanie gedrukt en verspreid. We hebben nog geen oud exemplaar kunnen ontdekken, doch op 14 april 1945 werd te Mechelen door Et. Jos. Carton de Wiart, Vic. gen. een imprimatur ('ad usum privatum') verleend aan een nieuwe druk van deze litanie. Hierop word Antonius vermeld als: *Bijzondere Patroon tegen bekoringen en kwellingen, en machtige beschermer van dieren en vruchten.*

DE SINT-ANTONIUSVIERING TE MILLEGEM.

Volgende interessante bijdrage is van Alois Sledsens, voorzitter van de Heemkundige Kring 'De Kaeck' van Wommelgem. Het artikel werd gepubliceerd in 1969 in het tijdschrift van de Gitschotelbuurtschap uit Borgerhout. We kregen de toestemming om volgende tekst uit deze bijdrage over te nemen :

Toontje met z'n varken.

Sint-Antonius-Abt, door het volk beter gekend als "Toontje met z'n varken", was een eigenaardig man. Geboren omstreeks 250 te Coma (Egypte), leefde hij als een kluizenaar in een verlaten burcht, niet ver van zijn geboorteplaats. Maar naar zijn voorbeeld trok ook menig godvruchtige ziel de Nijl over en vestigde zich nabij de burcht. Toen Antonius ongeveer 55 jaar was, stemde hij toe als leider van een groep asceten (*mensen die zich onthouden van weelde en genoegens*) te fungeren. Een vijftal jaren hield hij het als "abt" vol, om dan naar de boorden van de Rode Zee te trekken en er andermaal als kluizenaar zijn dagen te slijten. Tweemaal slechts verliet hij zijn "schuilplaats"; een eerste maal om de kristenen aan te moedigen tijdens de vervolgingen van Diocletiaan; een tweede maal om de ketterij van Arius te bestrijden. De H. Antonius is alleszins de grondlegger van het kloosterleven geweest en zou de leeftijd van 105 jaar bereikt hebben. Door zijn volgelingen werd hij na zijn dood ter plaatse begraven. Eerst in 561 werd zijn gebeente ontdekt en naar Alexandrie overgebracht. Omstreeks 1080 werden zijn relikwiën - buiten een arm - naar Saint Didier de la Mothe, in Zuid-Frankrijk, overgebracht.

Het is wel zonderling te noemen, dat de eenzaat in Vlaanderen één van de meest gevierde en gediende heiligen is geworden. Zowel zijn ikonografische attributen, als de kwalen, waarvoor hij aangeroepen wordt, zijn van "posthume" aard en hebben met zijn leven op ons aards tranendal weinig of niets te maken. Bovendien zijn voornaamste kentekens, het zwijntje of het varkentje, zijn daar nog de tau-staf (*gaanstok in de vorm van een hoofdletter T*), een vuur met laaiende vlammen, een opengeslagen boek en daarbij het belletje, hetzij om de hals van het viervoetig dier, hetzij bengelend aan de taustaf.

De legende wil, dat in de 12e eeuw een edelman met zijn zoon, die door een besmettelijke ziekte aangetast was, naar St.-Dedier trok en er om tussenkomst van de H. Antonius smeekte. Zijn zoon genas. Uit dankbaarheid opende de edelman - die de naam Gaston Géerin droeg - ter plaatse een toevluchtsoord voor besmette lieden en weldra werd de toeloop van pelgrims zo groot, dat het dorp van naam veranderde en herdoopt werd in Saint Antoine en Dauphiné. Later ontstond er de orde van de Antonieten, die meerdere hospitalen en toevluchtshuizen heeft gesticht, onder andere te Bailleul, in Frans-Vlaanderen. Vandaar de levende verering in de streek.

De paters Antonieten droegen als herkenningsteken de peststok, die bovenaan eindigde op een horizontaal balkje. Het geheel vormde dus een hoofdletter T. De pestverzorgers droegen nog een ratel, een klepper of een belletje, waardoor zij de mensen van hun komst verwittigden. De monniken kweekten bovendien zwijntjes. Zwijnenvlees immers was een krachtig geneesmiddel voor de zieken, aangetast door het Sint-Antoniusvuur. De zwijntjes van de Antonieten mochten vrij in de straten rondlopen en zich voeden met de huishoudelijke afval. Maar weldra liepen er in alle steden varkens rond, waardoor een verbodsbepaling uitgevaardigd werd. Alleen de Antoniusvarkens mochten nog op de straat

rondlopen en om hen van de "straatvarkens" - vandaar de volkse uitdrukking "Het is een straatvarken !" - te onderscheiden, kregen zij een belletje om de hals.

Verering.

Van Frans-Vlaanderen is de St.-Antoniusverering naar onze gewesten overgevaaid. Meer dan veertig kerken zijn aan de kluizenaar van Coma toegewijd en op 17 januari is zijn feestdag. Enkele kerken uit onze omgeving, toegewijd aan de H. Antonius: Edegem (oude kerk), Brasschaat (St.-Antoniusabt), Antwerpen, St.-Antonius-Brecht, Moerbeke-Waas en in de kerk van Emblem bevindt zich een prachtig gepolychromeerd beeld van onze heilige.

Te St.-Antonius-Brecht gaan de boeren beewegen tegen allerlei ziekten onder het vee. Te Borsbeke (*Oost-Vlaanderen*) wordt de H. Antonius niet alleen aangeropen tegen veeziekten, maar ook tegen zweren, boze geesten, kwaadvuur, pest en nagelgaten. Men gaat er driemaal rond het schrijn en daarna nog eens driemaal rond de kerk. Men gaat er ook naar de St.-Antoniuskapel. Hier komen vooral ooglijders water putten. Ook te Dikkele doet men driemaal een rondgang om de kerk. Telkens blijft men even stilstaan voor het beeld van de H. Antonius, dat boven de kerkdeur geplaatst is. (*Vroomheid en volksgeloof in Vlaanderen. J. Cauberghe.*) Andere plaatsen waar St.-Antonius vereerd werd, of nog wordt, zijn ondermeer Brugge, Eksel, Merchtem, Nukerke, Uitbergen, enz.

Maar ook te Ranst-Millegem neemt de H. Antonius een belangrijke plaats in. In het leven van de boeren en de beenhouwers bekleedt hij een voorname plaats. Omwille van het zwijn, dat hij als zinnebeeldig kenteken heeft mede gekregen sinds de duivel hem onder de gedaante van het dier wilde bekoren, wordt hij als hun beschermheilige beschouwd. De verering dateert sedert "onheuglijke tijden". 17 januari ging voor de boeren van Ranst en Vremde nooit onopgemerkt voorbij. Het houten beeld van de H. Antonius, dat in het oude kerkje reeds eeuwenlang met half opgeheven hoofd naar de hemel tuurt, is van eik. Een fraai kunstwerk. De rechterhand omknelt de horizontale balk van de taustaf en de linkerhand het gebedenboek, dat hier bij uitzondering dichtgeslagen is. Op de linkerschouder van de mantel is een hoofdletter T (tau) aangebracht en het zwijn snuffelt reeds eeuwenlang aan de linkervoet van de H. Antonius. Maar van een beeldenstorm is in het kerkje van Millegem gelukkig nog niet veel te merken.

Volksleven.

Tot rond het jaar 1960 kon men het eenvoudig, doch feestelijk volksleven rond de H. Antoniusverering nog beleven in het verdoken en bekoorlijke Millegem. Op 17 januari kwamen de sympathieke boerenmensen van Millegem - "geen enkele boer ontbrak", zo verzekerde ons burgemeester Pittoors -, maar ook van Ranst en Vremde over de oude Herentalsebaan en Groenenbroek naar het kerkje in de St.-Antoniusstraat gestapt. Zij kwamen er "St.-Antonius met zijn varken" vereren als bijzondere patroon tegen bekoringen en kwellingen. Met hun klompvoeten stampten zij over het hardbevoren of besneeuwd wegeltje tegen de afgesleten heuvel naar het kerkje toe.

Vroeger gebeurde het wel eens dat een boer en een boerin met kar en paard naar het kerkje kwamen gereden. Dit was vooral het geval, toen de wegen glad waren door sneeuwval, of de offergaven een omvangrijke vorm hadden.

Wijl de koster vol iever het klokje deed luiden, begroette de pastoor van Ranst de boeren aan de sakristiedeur met een zeer vertrouwd geworden "Goëmorgen Jef; goëmorgen Marie!". Hij kende ze allemaal bij naam en toenaam. Het waren steeds weer die felgebronsde boerenkoppen, die straalden van opgewektheid en met de offergaven onder de arm onder de rondbogige sakristiedeur de kerk instapten. Sommigen hadden de handen en armen zo vol, dat zij eerst hun pet van het hoofd konden nemen, toen zij hun offer in de kerk hadden

neergelegd. Want onder de armen hielden zij halve, soms ook wel eens hele varkenskoppen. Vaak ook levende en schichtig kijkende hanen, kippen en konijnen. Men droeg ook boter, eieren en spek mee. Soms sleurde een boer wel eens een heel varken aan. Aan een touw werd ook wel eens een weerspannige geit de kerk ingetrokken, doch in dit geval meestal buiten aan een boom gebonden tot na de kerkelijke dienst. Na de tweede wereldoorlog bepaalde zich echter het "levend offer" praktisch altijd bij pluimvee en konijnen. Kakelend geluid van kippen vulde dan ook vaak het kerkgebouw. Maar ook allerhande vruchten werden aangesleept. Het was telkens weer een amusant, doch schoon volkstafereel.

Er werden twee missen opgedragen; een vroegmis en een plechtige hoogmis, waarbij het oude orgel zuivere muzieklonen in het kerkje deed klinken. De pastoor van Ranst droeg meestal de hoogmis op en hield telkens een preek, die "recht naar het hart ging". De offergaven lagen in de kerk netjes opgestapeld; sommigen hadden ze naast zich op een stoel neergelegd. Onder de consecratie kraaide wel eens een haan, waaraan echte niemand aanstoot gaf. Een gedeelte van de offergaven werd na de eerste mis bij opbod verkocht, wijl het resterende gedeelte behouden werd tot na de hoogmis. Het heet, dat de opbrengst van de verkoop dan hoger lag, daar meer kapitaalkrachtige lieden kwamen opdagen en op deze wijze hun steentje wilden bijdragen voor de kerk.

De openbare verkoop gebeurde aan de zijdeur van het kerkje. Hoe koud het ook was, niemand liet zich afschrikken. Het was telkens weer een blij samentreffen van vrome heiligenverering, een vrolijk volksleven, een intiem landelijk feest aan de voet van een wondermooi kerkje.

*"Eén na één werden de offergaven
aan de roeper overhandigd..."*

Foto "Zondagsvriend" 15e jg.,
23.1.1947, blz. 8.

Een kerkstoel werd buiten gezet. Daarop klom de "roeper" en rondom de man drumden de mensen op een hoop. Fiere, gebruide boerenkoppen, met een voor eenmaal vrijgevege blik in de ogen. Kinderen aan de hand, of op de arm van warm ingeduffelde boerinnen, keken en luisterden nieuwsgierig toe. Eén na één werden de offergaven aan de roeper overhandigd, die dan met luide stem de waarde ervan tot het superlatieve opdreef: *"Da's echt Millegems varkensvlees"*, of *"dat beestje zit verdorie goed in 't vlees ; alle vooruit, dames en heren, wie opent het bod ?"*. Het ging er druk aan toe.

Meestal werd de funktie van de verkoper waargenomen door een man " van gezag". Vele jaren was dit "den ouwen Tist" (*Jan Baptist Van Laer*), die veldwachter van beroep was. Later nam Stan Van Dyck, voorzitter van de kerkfabriek, deze taak over. De sommen werden ijverig in een boekje genoteerd. Soms was het de pastoor, dan weer eens de koster van Ranst. Een lid van de kerkfabriek zorgde voor het in ontvangst nemen der gelden, wat uiteraard van het grootste belang was.

"...Vele jaren was dit Jan Baptist Van Laer...
later nam Stan Van Dyck deze taak over..."

Foto "Zondagsvriend" 15e jg., 23.1.1947.

De bedragen schommelden van soms vrij lage, tot verrassend hoge sommen. Vooral wanneer een "kiekenpoelier" of "den Agatha" uit Vremde aanwezig was, liepen de sommen een flink eind de hoogte in. Burgemeester Pittoors, die van jongsbeen af elk jaar op de St.-Antoniusverering aanwezig was, heeft ooit geweten, dat een varkenskop voor duizend frank verkocht werd.

Hoe hoog de biedingen ook opliepen, opgewekt gingen de kopers daarna weer naar huis, met onder de arm een halve varkenskop, een haan of een konijn. Opgewekt, omdat zij de overtuiging toegedaan waren, de zegen afgesmeekt te hebben voor het vee en tegen "het koud vier".

Maar sommige boeren hielden na de verkoop wel eens afspraak in één der drie herbergen, die nu evenwel op Millegem verdwenen zijn (tot 1956 had het gehucht een eigen kermis - eerste zondag na Pasen - er stonden soms drie tot vier danstenten). De halve varkenskoppen werden ofwel in de herberg op de vloer gedeponeerd (honden en katten werden dan veilig buiten gehouden), ofwel met de boerin meegegeven, wat wel het veiligste bleek. Van werken kwam die dag

niets in huis, zeker niet wanneer het fel winterde. Na enkele glazen gerstennat of drupkes genever, plaatsten de boeren zich aan de ronde tafel en werd een kaartje getrokken. Later op de dag liepen zij niet meer zo voetvast over de St.-Antoniusstraat. Maar de halve varkenskoppen hielden zij stevig en met een tikje fierheid onder de arm gekneld. De H.Antonius heeft het de boeren nooit kwalijk genomen.

Het oude gebruik, dat te Millegem eeuwenlang in ere gehouden werd, is een herinnering, zo beweert men althans, aan het offeren van varkenskoppen en kleinvee, dat verderop in de Kempen gebruikelijk was ter ere van de H.Antonius. Anderen hebben het, niet zonder romantiek, willen verklaren als een overblijfsel uit een verre heidense tijd, toen op die manier met afgehakte hoofden van vijanden werd omgesprongen. Of dit met de waarheid strookt; laten we in het midden.

Millegem groeit.

Te oordelen naar een oude kaart (waarschijnlijk getekend tussen 1550 en 1600), moet Millegem destijds een zeker belang gekend hebben en beslist meer bevolkt zijn geweest ("*Ranst en zijn gehucht Millegem*" - J.Proost. *Heemkundig handboekje* - VIe jg. nr.1 - blz.14.) (1). De kerk is toegewijd aan Onze-Lieve-Vrouw, met de H.Antonius als tweede patroon. Deze laatste verkreeg echter een grotere "populariteit", vooral bij de boeren. De streek werd praktisch uitsluitend door boeren bewoond. Zelfs toen de kerk - ingevolge de groei van de St. Pankratiusverering in de hoofdkerk van Ranst - aan belangrijkheid begon te verliezen en er slechts sporadisch een mis opgedragen werd, bleven de bewoners van de streek de H.Antonius trouw vererren. In de oude archieven wordt regelmatig over de verering gesproken en vroeger bleef geen enkele landbouwer van Millegem op 17 januari afwezig.

Maar toen er in de O.L.Vrouwkerk geen zondagsmis meer opgedragen werd (sedert 1777), begon ook het bevolkingscijfer te dalen. In 1881 telde men op het gehucht slechts 31 woningen meer, meestal boerderijen, en 160 bewoners. Maar de restauratie van het totaal vervallen kerkje en het opnieuw invoeren van de

zondagsmis (1953), is voor het gehucht een heilzame omwenteling gaan betekenen. Het gemeentebestuur bleef niet ten achter en bracht een verharding aan op de aardeweg (1960), eens een heirweg uit de tijd der Salische Franken en waar nog een "cijnshoeve" met merkwaardige toegangsdeur te vinden is. Het resultaat bleef niet uit. Langsheen de Herentalsebaan rezen prachtige villa's uit de grond en het noodzakelijke groen werd hierbij niet vergeten. Een lust om de weg te bewandelen. Een lust om er te wonen !

In totaal telde Millegem einde 1968 reeds 110 woningen (ook een kleuterschool) en 460 bewoners, verdeeld als volgt: Herentalsebaan 292 bewoners; Profeetstraat 65; St.-Antoniusstraat 34; overige straten 54 bewoners (*Deze cijfers werden bereidwillig medegedeeld door het gemeentebestuur van Ranst.*). Millegem groeit ontegensprekelijk en daar nog andere bestratingswerken in het verschiep liggen, mag men zich aan een verdere uitbreiding verwachten. Ook al zijn er nog vele landbouwgronden en weidelanden voorhanden, toch is het evident, dat de boer te Millegem naar de achtergrond verdwijnt. Zelfs de industrie deed haar verschijning. Maar dit alles is mede oorzaak, dat de diepere betekenis van de St.-Antoniusverering veld aan het verliezen is. Weliswaar wordt nog elk jaar op 17 januari een mis opgedragen, maar van een St.-Antoniusverering met het offeren van halve varkenskoppen kan nauwelijks nog gesproken worden, ook al offert burgemeester Pittoors ieder jaar nog een haan...

De Wommelgemse Heemkundige Kring "De Kaeck" heeft het plan opgevat, de St.-Antoniusverering nieuw leven in te blazen. De vereniging wil daarmee van start gaan in 1970, daar 17 januari dan op een zaterdag valt en er dus mogelijkheid bestaat meer mensen naar Millegem te lokken. De kring hoopt bovendien op de medewerking te kunnen rekenen van de boeren uit de streek, alsook op mensen, die nog geloven in de zin van het landelijk volksleven en de bekoorlijkheid die er van uitstraalt. Dergelijk folkloristisch gebeuren moet nog mogelijk zijn, al leven wij in een tijd van maanvluchten en rassenstrijd ; in een tijd van ontgroening en onoordeelkundige grondonttrekkingen.

-----
(1) Overgenomen in "Lief Millegem"

We zouden kunnen besluiten met de woorden van Jasperseune (1) wanneer hij het over de St.-Antoniusverering heeft, die "van diepere betekenis is voor de gezondmaking van ons volksleven dan al het geroep en het schitterend vertoon van vele volksmensen. Mogen al onze boeren en boerinnen, trouwe vereerders van St.-Antonius met zijn varken, in deze tijd van "bekoringen en kwellingen", de zeer vereerde patroon navolgen, van wie men vroeger in een heel oud boek schreef: "Den vromen en de onoverwinnelijken soldaet Christi bleef desniettemin onvervaert !"

Alois SLEDESENS - Wommelgem.

-----
(1) "Sint-Antonius met zijn varken" - Jasperseune in "Zondagsvriend" 23 jan. 1947.

WINTERCONCERTEN IN MILLEGEMKERK.

Zaterdag 18 februari 1989 te 20.30 u.: "CAPPELLA CAECILIA"

Bij ons vorig concert - op 26 november 1988 - waren alle plaatsen in de kerk uitverkocht. Er zijn trouwens voor de drie concerten samen ongeveer 100 abonnementen verkocht en het aantal plaatsen is beperkt. Wie dus zeker wil zijn om nog een plaats te hebben gelieve eerst te telefoneren naar DE BOO nummer 485.85.11.